

Een gehandicapt kindje

Ons gezin telt vier jongens, de jongste is zwaar gehandicapt, onze Wouter. Toen hij werd geboren, dachten mijn man en ik dat wij het niet aankonden, maar omringd met vrienden van de Focolarebeweging konden wij het wel aan.

Op zijn werk kreeg mijn man van een collega de vraag waarom wij geen vruchtwaterpunctie hadden laten doen om te weten of de foetus gezond was. Mijn man en ik hadden er samen wel eens over gesproken wat wij zouden doen als we wisten dat ons kindje gehandicapt zou zijn. En allebei waren we er van overtuigd dat we het kindje met evenveel liefde zouden ontvangen. En dat heeft hij ook duidelijk gemaakt aan zijn collega.

Wouter werd geboren in december en ik lag nog in het moederhuis met kerstmis. 's Nachts beluisterde ik de middernachtmis en was diep getroffen door wat de priester voorstelde: dat iedereen aan Jezus dat kon geven wat het zwaarst op hem woog.

We hebben het gewicht van ons gehandicapt kindje aan Jezus gegeven en Wouter werd voor ons een echt geschenk en is dat nog altijd.

Toen mij man plotseling stierf, was Wouter het weer om mij boven mijn verdriet heen te brengen, want ik moest buiten mijzelf treden door hem te verzorgen en lief te hebben. Chiara heeft mij geleerd om van iedere hindernis een springplank te maken, dus niet blijven steken in het lijden maar doorgaan met liefhebben. En zo voel ik nog steeds die tedere nabijheid van God, soms is dat in heel kleine dingen. Bijvoorbeeld als men mij vertelde dat Wouter zelf een knuffel zocht of op de schoot kroop, bij de opvoeder of opvoedster, toen ik onlangs in het ziekenhuis lag en hij mij moest missen. Zo kan ik eens gerust vertrekken naar God als Hij me voor altijd bij zich wil.

Lisette